

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **J. D. G.**, nar. X, státní příslušnost USA, t.č. X, zast. Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Čihákova 871/15, 190 00 Praha 9, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 7. 2014 č.j. CPR-8250-2/ČJ-2014-930310-V231,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 25. 7. 2014 č.j. CPR-8250-2/ČJ-2014-930310-V231, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, ze dne 7. 5. 2014, č.j. KRPA-103211-60/ČJ-2014-000022. Správní orgán I. stupně uvedeným rozhodnutím podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 8 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložil žalobci správní vyhoštění a současně na 1 rok stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Počátek doby, pro kterou nelze umožnit vstup žalobce na území členských států EU, stanovil správní orgán I. stupně podle § 118 odst. 1 citovaného zákona od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla žalobci stanovena doba k vycestování dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to do 15 dnů po nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán prvního stupně rozhodl, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 stejného zákona.

Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy a v řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, byl zkrácen na svých právech. Žalobce úvodem poněkud obecně uvádí, že žalovaná porušila ustanovení § 89 odst. 2 ve spojení s § 2, § 3, § 4, § 50, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a především pak § 119 odst. 1 písm. b) bod 8, § 119a odst. 2 a 174a zákona o pobytu cizinců. Na základě toho má žalobce za to, napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřiměřené a je výsledkem procesně nezákonného postupu.

Žalobce předně namítá, že žalovaná nesprávně posoudila intenzitu jeho partnerského vztahu s paní I. S. a v důsledku toho dospěla k nesprávnému závěru spočívajícímu v uložení správního vyhoštění žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 8 zákona o pobytu cizinců. Žalobce tvrdí, že vzhledem k trvalému vztahu s občankou ČR, s níž žije ve společné domácnosti, měl být považován za rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kterému lze uložit správní vyhoštění pouze z důvodů podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a nikoliv dle odst. 1 zmíněného ustanovení, jak učinila žalovaná.

Žalobce uvádí, že jeho partnerský vztah s I. S., občankou České republiky, trvá posledních 13 let. Za partnerkou do České republiky v uvedené době jezdil a jezdí a bydlí s ní ve společné domácnosti na adrese X. S ohledem na délku trvání vztahu a také společné aktivity, jež popisuje, má žalobce za to, že je nutno považovat jeho vztah s partnerkou za trvalý a obdobný rodinnému vztahu ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dle jeho názoru zmíněnému závěru neodporuje ani skutečnost, že dosud s paní I. S. neuzavřeli manželství, neboť samotný sňatek nijak nevypovídá o skutečné intenzitě vztahů. S ohledem na uvedené nesouhlasí žalobce s tím, že žalovaná v napadeném rozhodnutí uvádí, že se jí deklarovaný vztah žalobce s paní S. jeví jako zcela zřejmě účelový.

Dále žalobce namítá, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do jeho soukromého života a je tedy v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“), čl. 10 odst. 2 a čl. 32 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a je v rozporu také s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce se neztotožňuje s názorem žalované, že jeho partnerský vztah s I. S. není natolik dlouhodobý a intenzivní, aby nuceným vycestováním žalobce došlo k narušení jeho soukromého života. Žalobce se domnívá, že jeho právo na soukromý život v tomto případě převažuje nad veřejným zájmem na prokázání vstupu na území EU. Žalobce připomíná, že výše uvedené namítal již v odvolání proti rozhodnutí prvního stupně, avšak žalovaná se s jeho námitkami vypořádala jen velmi obecnou úvahou vykazující známky příkrého formalismu.

Žalobce zároveň také tvrdí, že žalovaná špatně aplikovala ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, když dospěla k závěru, že napadené rozhodnutí je vzhledem k okolnostem případu přiměřené co do kritérií vymezených právě výše zmíněným ustanovením zákona o pobytu cizinců. Žalobce zejména polemizuje nad aspektem jeho vazeb ke Spojeným státům americkým, kde dle vlastních slov nemá žádné zázemí a v podstatě se tedy v případě vyhoštění ani nemá kam vrátit. Dodává, že jeho domov je zde v České republice, kde bydlí jeho partnerka a kde má veškeré své osobní věci i věci rodinné, které z USA odvezl po smrti rodičů. Z těchto příčin by žalobce musel v USA začít zcela nový život, na který v současné době nemá ani dostatek finančních prostředků. Závěrem uvádí, že v České republice požádal o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka EU a o jeho žádosti se momentálně rozhoduje. Vzhledem ke zmíněným skutečnostem považuje žalobce napadené rozhodnutí za zjevně nepřiměřené a tedy vydané v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců.

V podání ze dne 10. 9. 2014 dále žalobce předložil kopie fotografií a dále prohlášení několika osob, jež potvrzují jeho vztah s paní I. S..

Žalovaná ve vyjádření k žalobě konstatovala, že dle jejího názoru bylo správním orgánem I. stupně protiprávní jednání žalobce řádně zjištěno a odůvodněno, aniž by z její strany byla zjištěna jakákoliv pochybení mající za následek nezákonnost prvostupňového rozhodnutí.

Dále žalovaná dodala, že obsah žaloby je v rozsahu uplatněných námitek prakticky totožný s námitkami vznesenými žalobcem již v odvolacím řízení. Žalovaná je toho názoru, že na námitky bylo v plném rozsahu reagováno napadeným rozhodnutím, na které odkázala a vyjádřila přesvědčení, že v odvolacím správním řízení postupovala v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu a tudíž neshledala na své straně pochybení, která jí vytýká žalobce.

Ze správního spisu vyplynulo, že dne 13. 3. 2014 byla na Protialkoholní záchytnou stanici Bulovka vyslána policejní hlídka, neboť se zde nacházel žalobce, který nebyl schopen prokázat svou totožnost. Po příjezdu na místo skutečně žalobce nepředložil hlídce žádné doklady, a proto hlídka pojala podezření, že se žalobce nachází na území ČR neoprávněně a zajistila ho podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Na policejní služebně žalobce uvedl, že jmenuje J. G. a je občanem USA. Lustrací v dostupných evidencích nebyly k žalobci zjištěny žádné poznatky, neboť z výše uvedeného ze zřejmé, že uvedl falešnou identitu. S žalobcem bylo dne 14. 3. 2014 v 15:00 hod. zahájeno správní řízení o vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) body 1 a 2 zákona o pobytu cizinců.

V průběhu zmíněného správního řízení se ještě téhož dne, tj. 14. 3. 2014 podařila zjistit skutečná totožnost žalobce a to na základě vyjádření jeho samotného do protokolu o vyjádření účastníka řízení. Pravdivost těchto tvrzení byla posléze potvrzena na základě neplatného cestovního pasu a prohlášení Interpolu Washington ze dne 25. 3. 2014.

Ve výše zmíněném protokolu dále žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval v únoru 2014 autobusem z Německa, kam přiletěl ze Spojených států v lednu 2014. Žalobce dále uvedl, že mu byl ukraden cestovní pas, na který přicestoval do Evropy a to dne 12. 3. 2014 v noční tramvaji.

Dne 2. 4. 2014 byl s cizincem sepsán další protokol o vyjádření, kde přišel s několika novými tvrzeními, jež při dřívějším pohovoru neuvedl. Žalobce především uvedl, že má na území České republiky dlouholetou přítelkyni E. S. (v zápise je uvedeno křesné jméno E., přestože jde o I. – pozn. soudu), která je občankou ČR. S paní S. byl dne 7. 4. 2014 sepsán protokol o výsledku svědka, v němž potvrdila žalobcovu verzi o jejich 13 let trvajícím partnerském vztahu, s tím, že žalobce za ní nepravidelně, většinou jednou ročně, jezdí a v době návštěv u ní také bydlí.

Dne 23. 4. 2014 se žalobce dostavil na správní orgán I. stupně a předložil nalezený cestovní pas, o nějž přišel dne 12. 3. 2014. V něm bylo jako poslední datum vstupu na území zaznamenáno 12. 5. 2012. Žalobce uvedl, že neví, proč nedostal vstupní razítko také v roce 2014, nicméně dodal, že se snaží komunikovat s leteckou společností, se kterou přicestoval, aby mu vydala potvrzení, že byl skutečně na palubě. Jelikož žalobce potvrzení nedodal, rozhodl dne 7. 5. 2014 prvostupňový správní orgán o jeho správním vyhoštění a současně na 1 rok stanovil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím.

Městský soud v Praze přezkoumal dle ustanovení § 75 s. ř. s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Stěžejní žalobní argument spočívá v tom, že žalovaná měla nedostatečně posoudit prohlášení o trvalosti a intenzitě vztahu žalobce s občankou České republiky, přičemž tento chybný úsudek ovlivnil řízení o žalobcově správním vyhoštění natolik, že nelze než napadené rozhodnutí považovat za nezákonné.

Jak bylo výše uvedeno, žalobci bylo uloženo správní vyhoštění pro naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 8 zákona o pobytu cizinců. Podle něj policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let neprokáže-li cizinec věrohodným způsobem, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.

Žalobce mohl na území EU pobývat bez víza maximálně 3 měsíce po svém vstupu. Tato skutečnost vyplývá z Nařízení Rady (ES) č. 539/2001 ze dne 15. března 2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni. Protože Spojené státy americké jsou uvedeny v příloze II zmíněného nařízení, aplikuje se na jejich státní příslušníky čl. 1 odst. 2 citovaného nařízení. Podle něj aniž je dotčen čl. 8 odst. 2, jsou státní příslušníci třetích zemí uvedených na seznamu v příloze II osvobozeni od povinnosti mít při překračování vnějších hranic členských států vízum pro pobyt, jejichž celková délka nepřekročí tři měsíce.

Přestože žalobce tvrdil, že do EU vstoupil přes Německo v lednu 2014, nebyl v průběhu správního řízení schopen danou skutečnost doložit, jelikož jeho cestovní pas neobsahoval žádné vstupní razítko z roku 2014 a stejně tak nedoložil správním orgánů ani letenku či alespoň elektronické potvrzení o jejím zakoupení. Za daných okolností nelze než souhlasit se závěry správních orgánů, že žalobce nebyl schopen věrohodným způsobem prokázat, že by na území České republiky, respektive smluvních států, pobýval v březnu 2014 oprávněně, neboť jeho vstup bez víza proběhl dle cestovního dokladu již 12. 5. 2012.

Lze zároveň přisvědčit postupu správního orgánu I. stupně, který neshledal v případě žalobce důvod pro uplatnění čl. 11 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15. března 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), neboť žalobce prokazatelným způsobem neprokázal, že by podmínky týkající se povolené délky krátkodobého pobytu bez víza dodržel.

Aby však mohl uvedený postup správních orgánů obstát, musel se soud se zároveň zaměřit na námitku žalobce, že na něho v průběhu správního řízení o vyhoštění mělo být nahlíženo stejně jako na rodinného příslušníka občana EU, neboť splňuje podmínky dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Je pravdou, že uvedená skutečnost má v řízení o uložení správního vyhoštění zásadní význam. Právě na ní záleží, podle jakých ustanovení zákona bude věc správním orgánem posuzována. Vzhledem k rozdílnosti zákonem stanovených důvodů, pro které policie vydává rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, jenž není občanem EU ani jeho rodinným příslušníkem, a důvodů, kdy lze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka [tyto důvody se, jak již bylo řečeno, v souladu s § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců obdobně vztahují i na osoby žijící s občanem Evropské unie ve společné domácnosti] musí být v řízení o uložení správního vyhoštění tvrzení cizince o vedení společné domácnosti s občanem Evropské unie prokázáno relevantními důkazy.

Předně nutno konstatovat, že občasné návštěvy žalobce (cca jednou za rok) v bytě paní S., které maximálně v tomto čase přispívá na zajišťování stravy či jí pořizuje oblečení, nelze považovat za „život ve společné domácnosti“. Tento termín je výkladově užší nežli společné bydlení či dokonce příležitostné bydlení, k němuž dochází ze strany žalobce v posuzovaném případě. Rozsahem termínu společná domácnost v zákoně o pobytu cizinců se ostatně již soudy zabývaly. Městský soud v Praze v rozsudku čj. 9 Ca 275/2007 - 43 ze dne 31. 7. 2008 uvedl: *„Soud k věci dodává, že zákon o pobytu cizinců neobsahuje legální definici pojmu „společná domácnost“, použitého v ust. § 15a odst. 4 písm. a) tohoto zákona. Pod tímto pojmem je dle názoru soudu třeba rozumět domácnost tvořenou fyzickými osobami, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby. Shodně vymezuje pojem „domácnost“ ust. § 115 občanského zákoníku a neexistuje žádný rozumný důvod, proč vykládat pojem „společná domácnost“ obsažený ve zmíněném ustanovení zákona o pobytu cizinců odlišně.“*

Ze spisového materiálu, především pak z prvních vyjádření samotného žalobce a ostatně také z vyjádření paní I. S. vyplývá, že žalobce s ní ve společné domácnosti trvale nežil a jde pouze o občasné nárazové návštěvy. Nelze přehlédnout, že sám žalobce uvedl, že když je v Praze, nebydlí výhradně v bytě paní S., ale také u přátel v Holešovicích či v hotelech. Veškeré tyto okolnosti zohlednily zcela správně také správní orgány.

Již s ohledem na uvedené lze tudíž vyloučit, že na žalobce měly být vztaženy podmínky § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť zcela zřejmě nenaplnil jednu ze dvou kumulativních podmínek dle § 15a odst. 3 písm. b) citovaného zákona nezbytných pro aplikaci zmíněné normy. Postup správního orgánu prvního stupně, který pro správní vyhoštění žalobce použil § 119 odst. 1 písm. b) bod 8 zákona o pobytu cizinců, lze tedy považovat za správný, stejně jako úsudek a jeho zdůvodnění, jež k souhlasnému stanovisku dovedly žalovanou.

S žalobcovou námitkou týkající nedostatečného posuzování možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života soud nesouhlasí. Správní soudy musí při posuzování této otázky vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy, jehož se sám žalobce dovolával. Zmíněná judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

Přestože pojem „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ patří do kategorie neurčitých právních pojmů, naplnění obsahu tohoto pojmu s sebou přináší povinnost správního orgánu rozhodnout způsobem, který právní norma předvídá. Dojde-li proto správní orgán k závěru, že vyhoštění by bylo nepřiměřeným zásahem do práva na respektování rodinného a soukromého života, nemá žádný prostor pro úvahu, jak dále postupovat, a je povinen rozhodnutí o správní vyhoštění nevydat. Je třeba také připomenout, že tato otázka je jen na posouzení správního orgánu, který o vyhoštění rozhoduje.

Soud neshledal v postupu žalované ani správního orgánu prvního stupně pochybení, která by výše zmíněnému odporovala a naplňovala podstatu žalobní námitky vznesené žalobcem. Oba správní orgány ve svých rozhodnutích zásah do rodinného a soukromého života žalobce posuzovaly a hodnotily a stejně tak řádně zdůvodnily závěr, podle kterého správní vyhoštění nepředstavuje pro žalobce nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. Soud s jejich názorem souhlasí. Předně je nutno zmínit, že výpovědi žalobce byly v průběhu řízení velmi rozdílné, přičemž právě jejich nekonzistentnost zavadala důvod k pochybnostem o jeho důvěryhodnosti, což také ovlivnilo pohled správních orgánů na žalobcem předestřené soukromé a rodinné vazby na území ČR.

Pakliže správní orgány důvodně shledají určitá tvrzení přednesená cizincem jako účelová, přičemž neopomenou zdůvodnit, jak k tomuto závěru dospěly, nelze vyloučit, že tato úvaha ovlivní zároveň posuzování dalších aspektů v řízení o správním vyhoštění. Z hlediska hodnocení potenciálního zásahu správního vyhoštění do soukromého života žalobce je jistě relevantní, pokud má zásadní zásah představovat přerušení partnerského vztahu, o jehož intenzitě ne-li existenci panují důvodné pochybnosti.

Soud zároveň podotýká, že pozdější verzi žalobce o trvalosti a intenzitě partnerského vztahu a sdílení společné domácnosti s paní S. příliš nesvědčí ani skutkový průběh zjištěný ze správního spisu. Z něho je zřejmé, že paní S. se o zajištění žalobce ze dne 13. 3. 2014 dozvěděla až 15. 3. 2014, kdy jí telefonicky kontaktoval ze Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé Jezové. Zdejšímu soudu se jeví jako přinejmenším nepravděpodobné, že by paní S. žalobce nepostrádala již mnohem dříve, pokud by žili běžným partnerským životem.

Správním orgánům nelze nijak vytýkat, pakliže pojmu podezření o věrohodnosti žalobcových tvrzeních, pokud si tato vzájemně odporují či jsou neustále doplňována o nové skutečnosti, jež však žalobci musely být známy již na počátku správního řízení, kdy měl zároveň dostatek prostoru k jejich předložení. Bylo ve vlastním zájmu žalobce, aby při své účastnické výpovědi dne 14. 3. 2014 pravdivě a úplně vylíčil všechny skutečnosti, které považoval pro posouzení dané věci za významné. Jak bylo uvedeno výše, správní orgány mu k tomu poskytl dostatečný prostor a ani v jejich hodnocení neshledal soud vady, které žalobce namítá.

Při ústním jednání před zdejším soudem dne 6. 11. 2014 bylo přistoupeno k výsledku žalobcovy přítelkyně, při němž uvedla, že její partnerský vztah s žalobcem trvá již 14 let a společně žijí 13 let. Připustila, že žalobce občas z České republiky odjížděl, ale vždy se vracel k ní do bytu, kde má krabici se svými věcmi. Paní S. při svědecké výpovědi zároveň uvedla, že na její pražské adrese je hlášen další spolubydlící, který se zde však nezdržuje a bydlí převážně na chatě. Svědkyně byla dotazována na okolnosti posledního žalobcova příjezdu do České republiky, kdy on sám uváděl, že po příjezdu bydlel u přátel v Holešovicích a v hotelech, což popírá její vyjádření, že by se po přicestování ihned vracel do jejího bytu. Zmíněný rozpor nebyla svědkyně schopna přesvědčivým způsobem objasnit. Celkově lze shrnout, že svědkyně při výsledku neuvedla žádné zásadní nové skutečnosti, které by přiměly soud ke změně názoru ohledně jejího vztahu s žalobcem, který neshledal natolik silný, aby převážil zájem na jeho ochraně nad zájmem státu na vyhoštění žalobce.

Jako dostatečné a přesvědčivé, shledal soud také zdůvodnění týkající se přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Námitku žalobce, že zcela postrádá vazby na USA a veškeré své zázemí má pouze v České republice, soud neshledal jako důvodnou. Opět lze v tomto směru vycházet z vyjádření žalobce, která správním orgánům předestřel do tří protokolů o vyjádření účastníka správního řízení ve dnech 14. 3. 2014, 2. 4. 2014 a 23. 4. 2014. Jak již správní orgán prvního stupně zcela správně podotkl, v prvním případě žalobce konstatoval, že neexistuje na jeho straně žádná překážka či

důvod, pro který by se nemohl vrátit do USA. Koneckonců dle jeho původních tvrzení právě ze Spojených států v roce 2014 do Evropy přicestoval (nijak tuto skutečnost nedokázal, avšak ani tato tvrzení nepopřel), přičemž tvrdil, že v USA má u svého strýce v trezoru také osobní věci, což opět vyvrací současné tvrzení o zpřetrhaných vazbách na USA. Do zbylých dvou protokolů navíc žalobce uvedl nové skutečnosti, kdy tvrdil, že hodlá vycestovat do Srbska, kam již od počátku směřoval za prací. Opět konstatoval, že mu nejsou známy žádné překážky či důvody, pro které by nemohl vycestovat a návštěvu v České republice prezentoval pouze jako zastávku u starých přátel a přítelkyně.

Při posuzování přiměřenosti je vždy nutno vycházet z konkrétních okolností každého případu. V této věci dle názoru zdejšího soudu správní orgány zcela správně interpretovaly význam a povahu partnerského vztahu žalobce a paní S. pro rozhodnutí o přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců.

Soud dále konstatuje, že otázka přísnosti rozhodnutí spadá do oblasti správního uvážení správních orgánů, soud může toliko konstatovat, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a i uložené opatření (správní vyhoštění) bylo žalobci uloženo v mezích zákonného rozpětí, tj. na 1 rok (zákonná horní hranice je v daném případě 5 let). Správní orgány stejně tak, dostatečně objasnily, z jakých důvodů byla doba zákazu vstupu stanovena právě v délce jednoho roku.

Pouze pro úplnost zdejší soud dodává, že ho ani prohlášení a fotografie dokládající dle žalobce trvalost a intenzitu vztahu mezi ním s paní I. S. nepřesvědčily o tom, že jde minimálně co do zmíněných aspektů jejich vztahu o tvrzení účelová. Žalobce bez bližšího zdůvodnění předkládá zmíněné důkazy až v řízení před soudem, aniž by blíže osvětlil, z jakého důvodu tak neučinil již ve správním řízení či v rámci odvolání. Za daných okolností neshledal soud důvod pro přehodnocování skutkových závěrů správních orgánů, že občasné návštěvy žalobce v České republice a tedy i u paní S. nepředstavují natolik intenzivní partnerský vztah, který by bylo možno vnímat jako překážku správního vyhoštění.

Vzhledem k obsahu spisového materiálu soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze zjištěného skutkového stavu, který je doložen ve správním spise, a z něhož vyplývá, že v daném případě správní orgán postupoval při realizaci vyhoštění v souladu s právními předpisy.

Soud vážil na straně jedné zájem státu na ochraně veřejného pořádku, který měl žalobce svým jednáním ohrožovat, a na straně druhé zásah do jeho soukromého a rodinného života, jenž by byl způsoben výkonem napadeného rozhodnutí o vyhoštění s dobou platnosti na 1 rok a dospěl k závěru, že v daném případě vyhoštění žalobce z území ČR, na omezenou dobu, není nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života.

Soud neshledal, že by došlo k pochybení správních orgánů, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalované žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. listopadu 2014

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně